

H. RAUTULAISUUS ELÄÄ

Eros Jäske

Rautulaistoimintaa

Rauta-Säätiö perustettiin 1948. Sen hallituksen puheenjohtajana toimi vuonna 1990 Kalevi Laitsaari, varapuheenjohtajana Kari Nahkuri ja jäseninä Veikko Pietiäinen (henkilökohtainen varajäsen Sulo Pekkanen), Tuomas Ap. Lopenen (Erkki Vanhanen) ja Pauli Jantunen (Emil Meskanen).

Valtuuskuntaan kuuluivat puheenjohtaja Veikko Pietiäinen (Ilkka Pietiäinen) ja jäseninä Mikko Kalmi (Taavi Lopenen), Matti Laitsaari (Kauko Olkkonen), Kalevi Laitsaari (Pertti Sappinen), Pekka Hännikäinen (Toivo Rontu), Tuomas Ap. Lopenen (Erkki Vanhanen), Pekka Lopenen (Martti Eitomaa), Aimo Valkonen (Väinö Pekkanen), Pauli Jantunen (Yrjö Tuokko), Armas Komi (Mauno Pekkanen), Jalmari Lopenen (Martti Mörsky) ja Heikki Relander (Eino Termonen).

Rautulaisten pitäjäseura ry. perustettiin 1948. Se on keskittynyt lähinnä järjestämään joka toinen vuosi pidettäviä pitäjäjuhlia.

Hallitukseen kuuluivat 1990 seuraavat henkilöt: puheenjohtajana Mauri Maisonen, varapuheenjohtajana Reino Äikäs ja jäseninä Pekka Hännikäinen, Pauli Jantunen, Valto Jantunen, Oiva Junni, Armas Komi, Kaarina Nypelö, Helvi Pasanen, Mirjam Piispainen sekä sihteerinä ja rahastonhoitajana Markku Paksu.

Rautuseura ry. on perustettu 1957. Seura kokoontuu Helsingissä kuukausittain tarinailtojen merkeissä ja järjestää vuosittain muun muassa kirkkopyhän Mikkelinpäivänä sekä kevät- ja pikkujoulujuhlat.

Rautuseuran hallitukseen kuuluivat 1990: puheenjohtaja Osmo Valkonen, varapuheenjohtaja Heljä Pulli, sihteeri Irma Nypelö, rahastonhoitaja Kaarina Viherkoski ja jäseninä Tapani Kiesiläinen, Kerttu Laroma, Irja Laurila ja Martti Valkonen.

Rautulaisten lehti alkoi ilmestyä vuonna 1958. Päätoimittajina siinä ovat toimineet: Hannes Ihalainen, Teuvo Kuparinen, Raimo Naumanen, Eetu Huuhka ja Eros Jäske. Vuodesta 1992 alkaen vastaavana päätoimittajan on toiminut Mauri Maisonen ja toimittajina ensin Paavo Palsa ja numerosta 5/1992 alkaen Jaana Anttonen.

Koulupiiritapaamisia

Ensimmäinen lähinnä kyläkohtainen tapaaminen toteutettiin ”Korlien kolinat” nimellä vuonna 1961 Leivonmäellä ja tapaamisia on jatkettu jo 30 vuotta.

Rautu ja rautulaiset III -kirjan ensimmäisen painoksen tekemisen yhteydessä muodostettiin koulupiiriryhmiä sijoittamaan asukkaita entisille kartoissa osoitetuille asuinpaikoilleen. Näin synnyttiin myös vuosittaiset tai joka toinen vuosi pidettävät koulupiiritapaamiset. Nimeltä mainiten kysymyksessä ovat Kirkonkylän, Suvenmäen, Sirkiänsaaren, Palkealan, Orjansaaren, Mäkrän, Raasulin, Raudunkylän, Vehmaisten ja Aseman koulupiirit.

Eero Sappinen

Nykyajan rautulaisuudesta

Eero Sappinen on syntynyt 1946 rautulaisen Viljo Sappisen poikana. Isä lähti 19 ikäisenä vapaaehtoisena talvisotaan haavoittuen aivan sodan viime päivinä. Jatkosodassa hän haavoittui uudestaan menettäen näkönsä.

Eero on koulutukseltaan kansantieteilijä, filosofian-lisensiaatti. Hän on työskennellyt opettajana Turun normaalikoulussa, tutkijana Turun kaupungin historiallisessa museossa sekä assistenttina ja tuntiopettajana Turun yliopiston kulttuurien tutkimuksen laitoksella. Hänen keskeisin työarkansa on ollut tutkimustyö. Karjalatietous on myös ollut läheinen kiinnostuksen kohde.

Varmaan useimpien rautulaisuutensa tiedostavien ikäisteni mielessä on käynyt ajatus siitä, mitä meille sodan jälkeen syntyneille karjalaisuus - rautulaisuus - on merkinnyt? Ja kenelle sillä on ollut merkitystä, on varmaan kysynyt, mitä voitaisiin tehdä, jotta tietoisuus tästä kulttuuritaustasta välittyisi myös tuleville sukupolville. Karjalaisella kulttuurilla tarkoitan tässä nimenomaa sotaa edellyttänyt aitoa karjalaista elämänmuotoa, en sodan jälkeistä kehityskautta. Kiintoisa kysymys sinänsä on myös se, mitä tälle kulttuurille sodan jälkeisenä aikana on tapahtunut.

Mutta jos puhumme kulttuurin välittymisestä niin määrättyihin kulttuurikehityksen lainalaisuuksiin nojaten olisi ilmeisen tarpeen jälleen kerran nostaa keskeiseksi kysymykseksi perinteen tallentaminen. Näin siksi, että mahdollisuudet niin kutsuttuun elävän siirtokarjalaisen kulttuurin säilymiselle ovat vähäiset. Toki perinteet ovat aina osa kulttuuria kaikkialla, mutta ajan myötä tilanne johtaa yleensä siihen, että sukupolvien vaihtuessa erilaisia piirteitä omaava kulttuuri sulautuu vallitsevaan kulttuurimuotoon. Joidenkin tapojen kuten esimerkiksi ruokatalouden kohdalla perinteiset tavat voivat säilyä pitempään. Jotkut piirteet voivat jäädä elämään myös sisäistyneissä asenteissa ja arvoissa. Kuitenkin perusedellytys sille, että perinne voisi säilyä elävänä on se, että se nivoutuu luonnollisella tavalla jokapäiväiseen elämään.

Niin murheelliselta kuin tällainen tulevaisuudenkuva ehkä kuulostaakin, on myös muistettava, että kansankulttuuriin kuuluva oleellinen piirre on aina ollut ja tulee olemaan jatkuva muuttuminen. Se on sidoksissa yleiseen yhteiskunnalliseen ja lopulta yleismaailmalliseen kehitykseen. Voisimmekin kysyä, millainen kulttuuri olisi esimerkiksi 1980-luvun rautulainen paikalliskulttuuri, jos Rautu vielä kuuluisi Suomeen? Se olisi varmasti läpikäynyt saman voimakkaan muutoksen, osin murroksenkin, kuin Suomi 1960-luvulta alkaen.

Näille viime vuosikymmenillehän on ollut luonteenomaista voimakas teollistuminen, muuttoliike etelään ja kaupungistuminen. Esimerkiksi monien karjalaisnuorten

osalta se on merkinnyt tavallaan jo toista siirtolaisvaihetta lyhyen ajan kuluessa. Se on ollut osaltaan murtamassa viimeisiäkin siirtokarjalaisen elämänmuodon saarekkeita, joita sodan jälkeen syntyi pyrittäessä sijoittamaan saman kylän ja paikkakunnan asukkaat samoille seuduille. Kehitys on merkinnyt mm. sitä, että nuorempien yhteydet sukulaisiin ja muuhun karjalaisväestöön ovat vähentyneet.

Ihmisistä on viime vuosikymmeninä muutoinkin tullut entistä perhekeskeisempiä. Keskinäiset kontaktit ja kanssakäyminen on saanut uudenlaiset muodot. Mitään esteitä tuttavien ja sukulaisten aktiivisemmalle kanssakäymiselle ei luulisi olevan nykyäänkään. Pitkälle autoistuneessa Suomessa liikkumisvaikeuksia ei pitäisi olla. Vapaa-aikaakin ihmisillä on nykyään enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Mutta kaikesta huolimatta keskinäinen kanssakäyminen on kokenut mainitunlaisen kehityksen. Ajan henki on siis toinen - entisten arvojen tilalle ovat astuneet uudet. Nykyisin voisi puhua jopa uusien arvojen tulvasta. Koska paluuta menneeseen ei ole, siirtokarjalaisen kulttuurin katoamista pelättäessä on siihen näin ollen täysi syy.

Edellä sanottuun viitaten olisi siis entistä tarmokkaammin pyrittävä huolehtimaan siitä, että yhteys karjalaisuuteen säilyisi, tai että ainakin olisi käytettävissä mahdollisimman paljon tallennettua tietoa siitä. Tärkeää olisi saada talteen ennen kaikkea luovutetun alueen perinnettä sellaisena kuin se ennen sotia oli. Toki siirtoväen perinnettä on tallennettu yleisiin arkistoihin ja esimerkiksi yliopistojen kulttuuria tutkivien laitosten keruuarkeistoihin moneenkin otteeseen, mutta sitä ei voida tallentaa koskaan liikaa. Näiden arkistojen vastaajaluetteloista löytyy myös monia rautulaisnimiä.

Meille rautulaisille merkittävä perinteentallettaja on ollut myös Rautulaisten lehti, johon vuosien mittaan monet rautulaiset ovat tallentaneet muistitietoaan.

Myös kirjallisuutta Karjalasta on paljon, ja koko ajan julkaistaan lisää. Mutta erityisesti mieleen on tullut se, kuinka tärkeää olisi muistaa tallentaa tietoa myös omassa perhepiirissä. Odottaisi, että erityisen kiinnostaviksi ajan myötä tulevat juuri oman suvun elämää ja asuinympäristöä koskevat tiedot. Näin syntyisi myös persoonallisempi, läheisempi kosketus menneeseen. Helpoimmin tallennustyö sujuisi ääninaulalle, ja tällainen dokumentti olisi myös erityisen arvokas. Siinä kerronta, murre ja esityksen yksityiskohdat kaikkine vivahteineen välittyisivät parhaiten. Lähtökohtana voisi olla vaikkapa se, miten jokapäiväinen elämä Karjalassa erosi siitä elämänpiiristä ja kulttuurista, jonka pariin muualla Suomessa jouduttiin. Tärkeitä olisivat muistot esimerkiksi edesmenneistä ihmisistä, luonnosta, kylistä, pihoista, rakennuksista, koti- ja ruokataloudesta, millaista oli kanssakäyminen sukulaisten, tuttavien ja naapureiden kesken, miten vietettiin merkkipäiviä ja vuosijuhlia. Juuri tämänkaltaisten osa-alueiden kartoittamisella on tutkimuksessa pyritty kansankulttuurin kokonaiskuvan hahmottamiseen. Kukin kertomus muodostaisi katkelman tai sirpaleen ajastaan ja sillä olisi tarvittaessa merkityksensä myös tieteelliselle tutkimukselle.

Jokainen varmasti toivoisi, että jälkipolvet tiedostaisivat karjalaiset juurensa ja tuntisivat laajemminkin karjalaista kulttuuria, ja että karjalaisuudesta muodostuisi osa heidän identiteettiään. Ja luonnollista on, että aina on niitä, joita sukunsa ja heimonsa menneisyys jossakin elämänvaiheessa alkaa kiinnostaa. Tulee vain varmistua siitä, että mahdollisimman monipuolista tietoa on saatavissa.

Oman rautulaisen sukuperäni olen tiedostanut aina selvästi, huolimatta savolaisesta kasvuympäristöstäni. Tähän on vaikuttanut isäni syvä kiintymys synnyinseutuunsa, meitä lähellä elänyt karjalainen sukulaispiiri ja aktiivinen kanssakäyminen ja yhteenkuuluvaisuuden tunne heidän kanssaan. Olen voinut näin osaksi kasvaa myös karjalaisessa elämänpiirissä - eräänlaisessa ”pikku Palkealassa”. Erityisen lämpimät muistot tästä ovat lapsuuden ajalta. Mieleen ovat pienestä pitäen jääneet karjalainen vieraanvaraisuus, vilkas puhetapa, iloinen yhdessäolo ja monet tarinat Raudusta sekä miesten kertomukset sotakokemuksistaan. Silloiset siirtoväen monet vaikeudet eivät lapsen mieltä rasittaneet - niistä olen tullut tietämään vasta myöhemmin. Karjalaisuus on minulle henkinen perintö. Se on läheistä, vaikka Rautu onkin vain kuultuja tarinoita, ei elettyä elämää.

Mutta toisaalta on myös niin, että tämä perintö sellaisena ei enää voi välittyä omille lapsilleni, koska he elävät toisenlaisessa ympäristössä. Elävä jokapäiväinen kontakti karjalaisuuteen on katkennut. Paljon olisi kuitenkin sekin, jos saisi jälkipolvet tiedostamaan juurensa tähän menetettyyn maankolkkaan ja sen kulttuuriin.

Kirjoitus perustuu Rautulaisten pitäjäseuran 40-vuotisjuhlassa Mikkelissä 10.7.1988 käytettyyn ”Nuoren rautulaisen puheenvuoroon”.

Niilo Pusa

Rautulainen identiteetti

Identiteetillä ymmärretään samuutta, yhtäläisyyttä. Henkilön sellaisia ominaisuuksia, joita toinenkin täyttää. Siihen voi sisältyä myös olion yksilöllisyys, ominaislaatu tai ominaisuuden tunnusmerkit. Saattaa myös olla eroa sillä, miten me itse identiteettimme koemme ja miten muut sen näkevät.

Rautulaisella identiteetillä tarkoitetaan tässä rautulaisten tervettä omanarvontuntoa, tietoisuutta omasta elämäntavasta ja oman kulttuuriperinnön ja perinteiden kunnioittamista. Säilyttämisen arvoisia ovat ennen kaikkea alueemme murre sanat ja kieli-ilmaisuudet, hyvät tavat ja perinteiset menot sekä ruokakulttuuri - uuniruokaherkut!

Rautulaisen identiteetin, kulttuuriperinnön ja perinteiden osa on ollut pääosiltaan itäkannakselaista talonpoikaiskulttuuria omine käytöstapoineen, rakennustyyliineen ja kylineen.

Rautulaiset ovat saaneet olennaisen osan kulttuuristaan ja perinteistään vuosisatojen aikana yhteisestä suomalaisesta kulttuuriperinnöstä. Rajalla asuminen ja Pietarin läheisyys jättivät rautulaisten identiteettiin merkittävät jäljet. Kulttuurimme kehittyi siten jopa kansainväliseksi. Saimme luterilaisuuden edustamat kulttuuriarvot ja näkemykset lännestä. Rikkautena saimme myös ortodoksilaisuuden kautta sen edustamat arvot ja näkemykset idästä päin. Kirkkojen merkitys onkin ollut rautulaiseen identiteettiin merkittävä.

Molempien kansankirkkojen läsnäolo Raudussa vaikutti muun muassa siten, että käytiin molemmissa kirkoissa omasta uskontokunnasta riippumatta ja osallistuttiin järjestettyihin tilaisuuksiin esimerkiksi elojuhlien viettoon ja äitienpäiväjuhliin.

Rajan läheisyys, sen kirot ja hävitykset vaikuttivat syvästi rautulaiseen identiteettiin. Rautulaisissa heräsi voimakas itsenäisyyden tahto ja ikivanhaan talonpoikaisvapautteen perustuva demokraattinen, tasa-arvoinen asennoituminen. Rautulaisilla on aina ollut läheinen yhteenkuuluvaisuuden tunne ja hyvä naapurisopu, toistensa auttamishalu. Rautulaisen identiteetin tunnusmerkkejä ovat myös elämänmyönteisyys, välittömyys, vilkkaus ja vieraanvaraisuus.

Talkoot, naapuriystävällisyys ja auttavaisuus tulivat erikoisesti esille. Apua annettiin tarvittaessa välittömästi kädestä käteen vaikka autettava ja auttaja saattoivat olla lähes yhtä köyhiä. Joustavuutta ja sopeutuvuutta onkin tarvittu siirtolaisuuden vaikeina aikoina.

Yhteiset muistot kokoavat rautulaisia joka toinen vuosi Savon sydämeen Mikkeeliin viettämään Rautujuhlia. Entinen kotiseutu kangastelee kuin menneenä onnenmaana: Rautu, ikävän ja kaipuun kohde, alkaa aina puhua vetoavaa kieltään ja täyttää ajatuksiamme. Mieliimme tulee iloa ja vakavuutta, koti ja työ, se kaikki, mikä ennen talvisotaa muodosti olennaisen osan rautulaisten elämänsisällöstä ja sen puitteista. Yhteenkuuluvuuden tunne, heimouden sisäinen kutsu, on se voima, joka kokoaa meidät rautulaiset ympäri Suomea ja aina maan rajojen ulkopuolelta Rautu-juhlille. Tiedämme kyllä, että elämä entisessä Raudussa oli usein harmaata ja kovaakin. Niin kovaa, että

monen raatajan selkä painui raskaassa työssä ennen aikojaan kumaraan ja jokapäiväinen leipä oli monin verroin tiukemmalla kuin nykyisin. Toisaalta elämä oli silloin tervettä ja elämänmyönteistä. Oli totuttu yksinkertaiseen, parempaa ei tiedetty kaivatakaan. Osattiin iloita pienistä asioista, osattiin olla tyytyväisiä.

Viisikymmentä vuotta sitten jouduimme sydän surua täynnä jättämään Raudun. Raskas ja outo evakkotie jakoi rautulaiset ympäri Suomea. Vaikealta näytti monen kohdalla elämän aloittaminen uusissa olosuhteissa. Erityisen rastas oli niiden osa, jotka joutuivat rakentamaan kotinsa kylmille tiloille, mutta rautulaisilla oli jäljellä menneiltä polvilta peritty elämänusko ja luottamus Jumalaan. Niiden avulla kykenimme voittamaan vaikeutemme.

Elämä on tänään kaikkien osalta paljon rikkaampaa kuin ennen Raudussa. Monella on silti edelleen entisen kotiseudun kaipuu yhä alitajunnassa. Usein herkimpinä hetkinämme palaa menneisyys voimakkaana mieliimme. Silloin arki unohtuu ja teemme muistoissamme matkan lapsuutemme maahan. Siellä voimme levähtää hetken ja jälleen palata virkistyneenä arkeen. Kiintymys entiseen kotiseutuun ja esi-isiltä saatuihin elämänmuotoihin muodostavat meille rikkaan perinnön, jonka tallentaminen ja vaaliminen ovat kaikille rautulaisille suuri, yhteinen asia. Niissä tunnemme juuremme ja oman identiteettimme.

Kuinka moni onkaan huokaillut rautulaisen Emilia Kaukisen tavoin:

”Näin sinut kotiseutuni sitten, kun sota oli käynyt ylitsesi. Näin kotini rauniot, näin aution kylän. Kuitenkin, kuinka rakas olikaan se maa, kotipiha, pellot, kotihaka. Miten lämmin oli rappuskivi, jolla istuin. Ei sota eikä tuli sille mitään mahtanut. Kesäpäivä oli lämmin, kaunis. Kaikki kukkivat pellot, pientareet ja pihat - ainoastaan piha- ja omenapuut olivat kuolleet palaneet ja paleltuneet.”

Eros Jäske

Raudun vaakuna

Raudun vaakuna on hyväksytty Suomen Heraldisen Seuran (SHS) rekisteriin numerolla 275. Sen heraldinen vaakunaselitys on seuraava: Hopeakilpi, jonka alakentän muodostaa punainen liekistö ja kultainen kolmoisvuori. Perustelut: Vaakuna esittää maatalouspitäjä Raudun kumpuisia - muistoissa kullanhoitoisia - kypsän viljan maita, joita tulenlieskat usein rasittivat. Hopea, punainen ja kulta ovat Etelä-Karjalan historialliset värit.

Miten kaikki tapahtui

Raudun vaakunatyövaliokunnan muodostivat Rautasäätiön valtuuskunnan puheenjohtaja Veikko Pietiäinen, Rautulaisten pitäjäseuran puheenjohtaja Mauri Maisonen, Rautuseuran puheenjohtaja Matti Siitonen ja Rautulaisten lehden päätoimittaja Eros Jäske puheenjohtajana.

Lähes vuoden kestäneet ideoinnin aikana saatiin vaakunasta lähes 70 ehdotusta. Niiden ja tuntemuksensa sekä SHS:n kanssa neuvotellun perusteella päätti vaakunatyövaliokunta 19.11.1989 Raudun vaakunasta, jonka taustayhteisöt 26.11.1989 hyväksyivät.

Kun edellä mainittuja ehdotuksia oli selostettu Rautulaisten lehdessä, niitä esiteltiin kaikissa kesällä 1989 pidetyissä koulupiiritapahtumissa. Kokouksessaan 9.9.1990 työvaliokunta kirjasi saamiaan vaikutteita vaakunaksi ja poimi niistä yksimielisesti kohdiksi seuraavia perusteita:

- Rautulainen maasto oli erityisen kumpuilevaa
- Rautu oli maatalouspitäjä, joten tässä tarkoitettulla maataloudella tulee ymmärtää koko varsinaista elinkeinorakennetta eli maa-, metsä- ja karjataloutta markkinointineen ja kuljetuskysymyksineen
- Kultaa kummuille ja maaston erottamiseen taivaasta - kultaisia muistoja
- Rautu on aina ollut ensimmäisenä sodan jaloissa, joten liekkikuvio on syytä sijoittaa vaakunaan.

Nämä aiheet päätettiin lähettää seuraaville taiteilijoille ja suunnittelijoille:

- Taiteilija Pentti Vakkamaalle, joka on suunnitellut ja valmistanut useita vaakunoita, muun muassa Mikkelin kaupungin vaakunan.
- Taiteilija Lauri Takalalle, joka on suunnitellut muun muassa Jääsken vaakunan. Hänen liekkikuvioesityksensä teki voimakkaan vaikutuksen. Tosin samantapaisista oli esittänyt myös Sirkka Salmi.
- Arkkitehti Martti Kilpirannalle, joka on myös suunnitellut vaakunoita ja muun muassa lehtemme tunnuskuvion.

Heiltä saatiin näillä perusteilla uudet esitykset 9.10.1989 mennessä ja seuraavana päivänä Suomen Heraldiselta Seuralta lisäohjeet. SHS:n neuvottelussa mukana ollut SHS:n lausuntotoimikunnan sihteeri heraldikko Jukka Suvisaari lähetti yksityishenkilönä 11.10.1989 päivätyyn kirjeen, jossa toteaa muun muassa seuraavaa:

- Minusta olitte aivan oikealla tiellä, kun kerroitte, mitä mielestänne vaakunassa pitäisi näkyä: kultaiset kummut, eli kotiseudun tyypillisin piirre, joka samalla viittaa maanviljelysvaltaisuuteen. Karjanhoito on ajoittain ollut myös hallitsevassa asemassa - sitä voidaan kuvata hopealla, joka vaakunoissa on sama kuin valkoinen, siis maidon värillä. Tässä siis tuli jo seudun maisema ja elinkeinorakenne. Historiassa kouraisevinta ovat olleet sodat, jotka usein ovat liekkeinä pyyhkineet rautulaisten kotiseutua. Punaiset sodan liekit. Kaupan päälle tulevat Karjalan vanhan maakuntavaakunan värit! Samalla hän lähetti omia luonnoksiaan vaakunaksi.

Näitä ehdotuksia käsiteltiin kokouksessa 16.10.1989, huomioimalla Suomen Heraldisen Seuran esittämät heraldiset ohjeet. Näiden perusteella päädyttiin pyytämään Lauri Takalalta uusia ehdotuksia. Kun ne taiteilija Takalalta oli saatu neuvoteltiin vielä 1.11.1989 SHS:n puheenjohtajan Kimmo Karan ja sihteeri Jukka Suvisaaren kanssa SHS:ssä hyväksyttävissä olevista puitteista ja päätettiin pyytää niiden perusteella Takalalta lopullinen vaakunaehdotus, joka valmistuikin kokoukseen 19.11.1989. Tämä Lauri Takalan ehdotus Raudun vaakunaksi hyväksyttiin.

Vaakunarekisteriin merkittiin lomakkeen kohtaan ”vaakunan omistaja” Raudun kunta, kohtaan ”syntynyt” 1874 ensimmäisen silloin pidetyn kuntakokouksen mukaan.

Suomen Heraldisen Seuran lausuntotoimikunta antoi Raudun vaakunasta puoltavan lausuntonsa kokouksessaan 15.12.1989. Rekisteriinsä numerolla 275 SHS merkitsi vaakunamme 8.1.1990.

Albumien aarteita

Raudun Osuuskauppa, myymälä nro 8.

Raudun Martat perustivat Joroisiin paikkakuntalaisten kanssa marTTYyhdistyksen.

Kuvan siivoustalkoissa mukana muun muassa rautulaiset Milja Räsänen vaaleassa takissaan ja takana Elvi Osmala.

Rautuseuran puheenjohtaja Matti Siitonen luovuttaa "puheenjohtajan kiertopalkinnon" eli Viljo Sataman maalaaman rautuaiheisen taulun seuraajalleen Osmo Valkoselle (oik.).

Hääpari Hännikäinen Miettilästä.

Hääväkeä
Miettilässä.

Opettaja Auvo Kivilaakson ja Antti Määttäsen
tapaamista todistamassa Antero Määttänen.

Lilja Sappinen o.s. Holttinen ja Airi Komi kutomissaan ja ompelimissaan kansallispuvuissaan 1937.

1920-luvun pukumuotia.

Rautu-juhlilla 6.7.1969. Edessä vasemmalta mm. Kaarlo Asomaa, Väinö Mentu, Niilo Pusa. Toisessa rivissä Aleks Vaskelainen, Matti Pulakka, Kusti Lopenen. Kolmannessa rivissä Eetu Rastas, Hilma Ahonen, Mikko ja Pirkko Rastas. Neljännessä Matti Rastas, Ilmari, Eros, Juho, Maria, Maria, Pirjo, Ulla ja Maria Jäske.

Rautulaisten lähetystö Helsingissä 1944. Vasemmalta Matti Lopenen, Jalmari Koskinen, Juho Sappinen, Jooseppi Sipponen, Matti Pulakka, Matti Partanen, Juho Kerminen, Ville (Vile) Pietiäinen, Mikko Komi ja Hannes Ihalainen.

Rautuseuran puheenjohtaja Eros Jäske haastattelee Vilho Kiesiläistä ja Adam Nuoraa Lauttasaaren tilaisuudessa 1973. Kaikki ovat pukeutuneet Rautuseuran kehittämiin "seurapukeihin".

Kirkonkylän koulupiiritapaamisessa Tenholan Hekarissa 1989 lauloi vuorineuvos Kauko Rastas Liisi Ikkalan ja opettaja Auvo Kivilaakson säestyksellä.

Raudunkylän koulupiiritapaamisessa Otavassa vuonna 1990 oli mukana myös opettaja Lyyli Koskivaara.

Rautulainen valokuvaaja ja maanviljelijä Lauri Halonen.

Mirjam Piispanen ylläpitää kehräystaitoa vuonna 1989.

Kuulutus

Wahmuus. n. Hovin ynspektoril
Achylowalt

Herr Generals. Soan Tolonpöiden Wahmuus
Hovista on tullu kukaan Eup. niä. ja - -
muutama, ja tiffain Wahmuusin Hovin
ja tuovate Ota Dahn kirjate Wanhate, ja
uute tullejans
ja kela oodab. Kulota etta Jyni koreusa
tulowate ne meik. jota Wornmagozina
Sulken punna tulowat kolutax. ja onnate
ooymati heilen

anna Wahmuusin Hovista

Ostapen lu. 25 anni

no 1805

ynpobitca Morawce

Wahmuus

